

Sygn. akt IV CSK 13/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa S.B.
przeciwko B.N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt V ACa [...]15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej złożonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 27 kwietnia 2017 r. (mylnie oznaczonego w skardze jako wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 kwietnia 2017 r.), skarżący S.B. powołał się na jej oczywistą zasadność wynikającą z nieprawidłowego założenia, że zakwalifikowanie linii produkcyjnej do środków trwałych przedsiębiorstwa jest równoznaczne z wykonaniem umowy. Zdaniem skarżącego, w ustalonym stanie faktycznym, Sąd nie mógł zastosować art. 627 k.c., ponieważ nie może być mowy o wykonaniu umowy przez pozwanego.

Jak przyjęto w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak w szczególności wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby

głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Skarżący nie wykazał, by skarga kasacyjna była – w przedstawionym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Wytoczone w sprawie powództwo opiewało na żądanie zapłaty kary umownej (art. 483 k.c.), a Sąd Apelacyjny oparł swoje stanowisko nie tylko na założeniu, że w związku z wciągnięciem linii produkcyjnej w poczet środków trwałych doszło do odbioru dzieła, co otwierało drogę powodowi – jako zamawiającemu – do korzystania z ewentualnych uprawnień z tytułu rękojmi za wady, lecz także – w ślad za wnikliwą argumentacją Sądu Okręgowego – zanegował obowiązek zapłaty kary umownej z tego względu, że opóźnienie w realizacji linii produkcyjnej było następstwem okoliczności, za które pozwany wykonawca nie ponosił odpowiedzialności. Podkreślenia wymaga w tym kontekście, że w przyczynie kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie chodzi o wskazanie, że doszło do naruszenia przepisu prawa, nawet jeśli miałoby ono oczywisty charakter, lecz o wykazanie, że na skutek tego uchybienia zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie wadliwe (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl., z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 157/11, niepubl., z dnia 20 lutego 2014 r., III SK 62/13, niepubl., z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepubl., z dnia 21 kwietnia 2017 r., I CSK 660/16, niepubl., i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.). Lakonicznie uzasadniony i ograniczony do kwestii odbioru dzieła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – w zestawieniu z materiałem sprawy – nie pozwalał na stwierdzenie takiego stanu rzeczy.

Jedynie na marginesie, mimo że na etapie orzekania w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie wnika co do zasady w treść podstaw kasacyjnych, należało dostrzec, że podstawy te zostały sformułowane przez skarżącego w sposób wyłączający w istocie poddanie kontroli kasacyjnej oceny prawnej przyjętej przez Sąd Apelacyjny w zakresie zasadności

żądania zapłaty kary umownej. W podstawach tych nie zarzucono bowiem naruszenia art. 483 k.c., stanowiącego właściwą podstawę prawną żądania, a zarazem główną podstawę prawną zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 98, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

at